

IX Ka 667/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – S. S.O. Barbara Plewińska

Sędziowie: S.O. Aleksandra Nowicka (spr.)

S.O. Rafał Sadowski

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016r.

sprawy **K. O.** oskarżonego z art. 18§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 3 sierpnia 2015 r., **sygn. akt II K 387/15**

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Grudziądzu) na rzecz adw. R. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) złotych brutto tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

IX Ka 667/15

UZASADNIENIE

K. O. został oskarżony o to, że w dniu 2 marca 2015r. około godziny 20.45 w G., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. G., pokierował popełnieniem rozboju na W. W. przez ustalonego nieletniego, w ten sposób, że nakłonił go do popełnienia czynu zabronionego, udzielił wskazówek co do miejsca i czasu popełnienia czynu, osoby pokrzywdzonej, przedmiotu zaboru to jest teczki lub torebki z pieniędzmi, sposobu popełnienia czynu oraz przekazał gaz, który nieletni rozpylił w kierunku twarzy W. W., czym doprowadził ją do stanu bezbronności, co umożliwiło nieletniemu zabór teczki z dokumentami, w której jednakże nie było żadnych przedstawiających materialną wartość rzeczy, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie 5 czerwca 2012r. do 5 września 2014r. kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. o sygn.. akt (...)z dnia 18 października 2010r. za czyn z art. 280 § 1 kk w z zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2015r., wydanym w sprawie pod sygnaturą **II K 387/15**, Sąd Rejonowy w Grudziądzu, stosując, w myśl art. 4 § 1 kk, przywołane niżej przepisy

w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., uznał oskarżonego za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z D. G., w dniu 2 marca 2015r.

w G., przy ul. (...) oraz w autobusie linii nr (...), pokierowali wykonaniem przez ustalonego nieletniego czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu W. W. do stanu bezbronności poprzez rozpylenie w kierunku jej twarzy gazu, a następnie zaborze w celu przywłaszczenia teczki wartości

2 złotych z dokumentami, w ten sposób, że wybrali bezpośredniego wykonawcę, miejsce

i czas popełnienia czynu zabronionego, a po wykonaniu odebrali od niego przedmiot zaboru, przy czym K. O. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie

5 czerwca 2012r. do 5 września 2014r. kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G.o sygn. akt (...)z dnia 18 października 2010r. za czyn z art. 280 § 1 kk w z zw. z art. 64 § 1 kk; tj. za winnego występku z art. . 18 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk, za co wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 46 § 1 kk, orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci częściowego zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 200 zł.

Nadto, działając na podstawie art. 63 § 1 kk, Sąd zaliczył, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, okres tymczasowego aresztowania od dnia 4 marca 2015r. do dnia 30 czerwca 2015r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego**, zaskarżając wyrok w punkcie I.

Obrońca zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mogący mieć wpływ na treść wyroku, przez błędne ustalenie, że oskarżony dał nieletniemu gaz pieprzowy, który miał zostać użyty w celu dokonania kradzieży, a nie w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio skradzionej rzeczy, przez co czyn oskarżonego zakwalifikowano z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, a nie z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;
2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 283 kk przez ustalenie, że czyn którego dopuścił się oskarżony nie stanowi wypadku mniejszej wagi, pomimo to, że sprawca ukradł jedynie teczkę wartości 2 zł, a pokrzywdzonej nie została wyrządzona krzywda;
3. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk, przez odmowę przyznania waloru wiarygodności ostatnim wyjaśnieniom oskarżonego K. O. co do okoliczności w jakich nieletni miał użyć gazu pieprzowego;
4. rażąco niesprawiedliwość kary przez nieuwzględnienie w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy.

W związku z podniesionymi zarzutami obrońca wniósł o:

- zmianę wyroku we wskazanej części i skazanie oskarżonego za czyn opisany w pkt I wyroku, z tym ustaleniem, że oskarżony K. O. dopuścił się czynu z art. art. 18 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 283 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat (art. 37 b kk);

- ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grudziądzu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie w sprawie, wyczerpująco ważąc wszystkie ujawnione okoliczności, a nade wszystko dokonał poprawnej oceny

przeprowadzonych dowodów, wskutek czego poczynił na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne. Za prawidłowy uznać należało również wnioszek tego sądu o winie oskarżonego. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie, rzetelnie i starannie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do wydania przeciwko oskarżonemu wyroku skazującego. Zawarta w apelacji obrońcy argumentacja w zakresie zarzutu błędu

w ustaleniach faktycznych, sprowadzała się de facto do nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Zasadzała się ona na innej, niż przyjęta przez tenże Sąd, ocenie materiału dowodowego oraz odmiennej ocenie prawnej zachowania oskarżonego, jednakże oceny forsowane w apelacji okazały się nieuzasadnione. Przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu występku nie było w żadnej mierze dowolne, czy arbitralne.

Nie można było zatem zgodzić się z zarzutem skarżącego, jakoby Sąd meriti błędnie ustalił, że oskarżony K. O. wręczył nieletniemu D. M. gaz pieprzowy w celu dokonania kradzieży, podczas, gdy, zdaniem obrońcy, uczynił to z zastrzeżeniem, że nieletni winien go użyć dopiero w sytuacji, gdyby było to konieczne dla utrzymania się w posiadaniu skradzionych rzeczy, a która to wersja miała wynikać z treści ostatnich wyjaśnień złożonych przez oskarżonego.

Sąd odwoławczy w pełni próbuje ustalenia Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którymi K. O. instruując nieletniego co do sposobu dokonania kradzieży na W. W. wyraźnie wskazał, że zadaniem D. M. jest odebranie teczki kobiecie, a wręczony gaz miał zostać przez nieletniego wykorzystany „jak nie da rady zabrać jej teczki” /k. 17/. Owo ustalenie musiało zostać uznane za trafne, gdy zważyć, że zostało ono zrekonstruowane w oparciu o wzajemnie spójne wyjaśnienia złożone przez K. O. w trakcie przesłuchania, które odbyło się przez Prokuratora w dniu 5 marca 2015r. /k. 45 – „ja mu powiedziałem, że jak ta kobieta nie będzie chciała puścić torebki czy teczki, to on ma jej psiknąć gazem w twarz” i potwierdzone na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania, które odbyło się w dniu 6 marca 2015r.; wyjaśnienia złożone przez D. G. w dniu 5 marca 2015r. /k. 64-64v – „my ustaliliśmy, że zrobimy to razem. To znaczy D. psiknie jej tym gazem w twarz, a my ją z K. okradniemy.”/oraz potwierdzone w trakcie konfrontacji tego oskarżonego z D. M. w dniu 6 marca 2015r. /k. 67v – „M. miał psiknąć gazem w kobietę, którą chcieliśmy okraść.”/.

W świetle przytoczonych wyżej wypowiedzi, ich zbieżności, przy uwzględnieniu, że padły one wkrótce, po zaistniałym w dniu 2 marca 2015r., zdarzeniu stwierdzić należało, że były one w pełni wiarygodne i stanowiły rzetelne źródło informacji o inkryminowanym zająsci.

Modyfikacja stanowisk obu oskarżonych w dalszym toku postępowania, tj. począwszy od konfrontacji, która przeprowadzona została między K. O. a D. G. w dniu 28 kwietnia 2015r., musiała zostać uznana za przyjętą linię obrony, zmierzającą, poprzez modyfikację opisu przebiegu zdarzeń, do zakwalifikowania czynu zarzuconego K. O. na podstawie przepisów o kradzieży rozbójniczej, dla którego to przestępstwa ustawodawca przewidział sankcje łagodniejsze, aniżeli za czyn, o którym mowa w przepisie art. 280 § 1 kk.

Przebieg zdarzeń, w świetle owej pierwotnej wersji, jawi się jako bardziej prawdopodobny tym bardziej, gdy weźmie się pod uwagę, że relacja nieletniego D. M. co do przebiegu instruktażu napaści na pokrzywdzoną oraz podjętych wskutek realizacji planu działania była w pełni wiarygodna, precyzyjna i logiczna.

Uznać należało, że włączony do planu przestępnej zasadzki nieletni podporządkował się w pełni poleceniom i ustaleniom przedstawionym mu przez oskarżonych, stosując, zgodnie z owym planem, gaz w celu obezwładnienia pokrzywdzonej i uzyskania posiadanej przez nią teczki. Nie było podstaw, by przyjąć, że wyszedł on poza uzgodnioną z oskarżonymi procedurę i nie wykonał w sposób odpowiedni powierzonego mu zadania oraz, że przedstawiona przez niego wersja ustalonego z oskarżonymi sposobu działania nie odpowiadała rzeczywistości.

Zmodyfikowana w toku postępowania wersja przebiegu zdarzeń w pełni zasadnie uznana została przez Sąd a quo za niewiarygodną i nieodpowiadającą rzeczywistości. Nie można było także uznać, że treść protokołu spisanego w trakcie pierwszego przesłuchania K. O. stanowiła wyraz niezrozumienia przez przesłuchującego przedstawionego mu przez

oskarżonego przebiegu zdarzeń, choćby z tego powodu, że oskarżony zaaprobował ową treść, własnoręcznie sygnując ów protokół, po zaznajomieniu

z jego treścią oraz, co równie istotne, podtrzymał w pełni swe wyjaśnienia

w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, które odbyło się przed Sądem. Bez cienia wątpliwości stwierdzić trzeba zatem, że treść spisanych wyjaśnień pokrywała się z twierdzeniami wygłoszonymi przez oskarżonego.

Reasumując, zebrany w sprawie materiał dowodowy, należycie oceniony, pozwalał wykluczyć, jako nieprawdopodobną, wersję przebiegu zdarzeń, w świetle której gaz powierzony przez oskarżonego K. O. nieletniemu miał służyć li tylko do utrzymania się przez tego ostatniego w posiadaniu skradzionej teczki na wypadek ewentualnego pościgu podjętego po dokonaniu kradzieży. Zmodyfikowana wersja przebiegu zdarzeń musiała zostać oceniona wyłącznie jako gołosłowna i obliczona na poprawę sytuacji prawnej oskarżonego, w związku z potencjalną zmianą kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu.

Przechodząc do analizy kolejnego z zarzutów rozpoznanego środka odwoławczego, zgodnie z którym Sąd Rejonowy niezasadnie nie uznał czynu przypisanego oskarżonemu za wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w przepisie art. 283 kk, mimo, że wartość skradzionego mienia opiewała zaledwie na kwotę 2 zł, stwierdzić należało, że zarzut ten był całkowicie chybiony.

Sąd Najwyższy w wyroku z 4 kwietnia 1997 r., wydanym pod sygnaturą V KKN 6/97, orzekł, że „o tym, czy rzeczywiście zachodzi wypadek mniejszej wagi rozboju decyduje ocena wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu, a ściślej, ostateczny bilans wynikający z oceny owych znamion. Spośród znamion przedmiotowych istotne znaczenie mają zwłaszcza: sposób działania sprawcy, użyte przezeń środki, rodzaj dobra, w które godzi, charakter i zamiar szkody wyrządzonej lub grożącej pokrzywdzonemu, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia rozboju itp. Znamiona podmiotowe to przede wszystkim stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy. (podobnie Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 11 grudnia 2002r., wydanym w sprawie pod sygnaturą II AKA 428/02).

Przekładając powyższe przesłanki na grunt rozpoznanej sprawy stanowczo wykluczyć należało, że czyn oskarżonego wypełnił znamiona opisane w przepisie art. 283 kk. Podkreślić należy, przyjmując za Sądem Rejonowym, że okoliczności czynu przypisanego oskarżonemu, takie jak działanie z premedytacją, w sposób zaplanowany, podstępne zwabienie pokrzywdzonej w miejsce dokonania rozboju, kierowanie przestępną akcją, wykorzystanie nieletniego jako bezpośredniego sprawcy czynu, posłużenie się celem obezwładnienia pokrzywdzonej gazem, jednoznacznie przekreślały możliwość uznania przestępstwa przypisanego oskarżonego za uprzywilejowany typ rozboju.

Przestępstwo rozboju jest kwalifikowaną postacią kradzieży, gdyż istotą tego czynu jest nadal dokonanie zaboru cudzej rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia. Jednakże środkiem, który ma sprawcy umożliwić dokonanie kradzieży, jest uprzednie użycie przez niego jednej z rozbójniczych czynności wykonawczych. Rozbój jest więc przestępstwem złożonym, obejmującym znamiona kradzieży i tzw. rozbójniczych czynności. Dlatego też rozbój jest czynem godzącym w prawo własności i posiadanie rzeczy ruchomej, ale jednocześnie również w inne dobra, takie jak wolność osobista, nietykalność cielesna, zdrowie a nawet życie pokrzywdzonego.

Dla przestępstwa rozboju charakterystyczne jest to, że zamach na człowieka jest środkiem do realizacji głównego celu, jakim jest zabór rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1975 r., wydany w sprawie V KR 120/75). Czyn przypisany oskarżonemu, nie był, jak to wynikałoby z rozpoznanej apelacji, wyłącznie kradzieżą teczki o symbolicznej wartości, a przestępstwem, które godziło również, czy wręcz przede wszystkim, w dobro osobiste pokrzywdzonej – jej nietykalność cielesną, stanowiąc przy tym zagrożenie dla jej zdrowia.

W powyższym kontekście należało stanowczo sprzeciwić się forsowanej

w rozpoznanym środku tezie, zgodnie z którą nie było podstaw by oskarżony odpowiadał za zarzucone mu przestępstwo, w sytuacji gdy nieletni – bezpośredni wykonawca przestępnego czynu, dokonał kradzieży teczek wartości 2 złotych, nie wyrządzając przy tym W. W. jakiegokolwiek krzywdy.

Podkreślić trzeba, że nieletni D. M., stosując się do planu działania przedstawionego mu przez oskarżonego, realizując go w miejscu i czasie dokładnie określonym przez K. O., posługując się wręczonym mu przez tego oskarżonego gazem, doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności, zmierzając bezpośrednio do odebrania pokrzywdzonej pieniędzy, które miała ona przy sobie posiadać i istotnie posiadała, w związku z zaplanowanym udzieleniem tej kwoty, w ramach pożyczki, A. Ł., z całą pewnością wypełnił znamiona przestępstwa, o którym mowa w art. 280 § 1 kk, nawet jeśli finalnie zdołał zabrać pokrzywdzonej jedynie, nieprzedstawiającą większej wartości, teczkę i nie spowodował u pokrzywdzonej cięższych, fizycznych obrażeń.

Stanowczy sprzeciw budzi w tym kontekście twierdzenie obrońcy oskarżonego, jakoby pokrzywdzonej, wskutek przestępnego działania oskarżonych i nieletniego, nie została wyrządzona żadna krzywda. Fakt, że zastosowane przez oskarżonych metody nie spowodowały u W. W. uszczerbku na zdrowiu, czy nawet naruszenia czynności narządów ciała, nie oznacza jeszcze, że pokrzywdzona nie doznała z ich strony krzywdy. Negatywne odbicie owych zdarzeń w sferze przeżyć psychicznych pokrzywdzonej jest w zasadzie bezsporne i znalazło odzwierciedlenie w treści zaskarżonego wyroku, w części zasądzonej na rzecz pokrzywdzonej kwotę stanowiącą częściowe zadośćuczynienie za poniesioną przez nią niemajątkową szkodę. Za niezaprzeczalne uznać należy stwierdzenie, że każda osoba, będąca ofiarą rozboju, ponosi negatywne skutki przestępnych działań przeciw niej skierowanych. Truizmem jest stwierdzenie, że już samo doświadczenie związane

z obez władaniem gazem, po uprzednim podstępym zwabieniu w miejsce popełnienia kradzieży, a w końcu sama kradzież, nie są zdarzeniami błahymi i z całą pewnością pozostawiają one u ofiary takich zachowań ślad, rzutując niejednokrotnie na trwale lękliwe postrzeganie rzeczywistości, czy utratę poczucia bezpieczeństwa.

Zaznaczyć należy także, że gdyby w wyniku czynności wypełniających znamiona przestępstwa rozboju u pokrzywdzonej wystąpiły dodatkowe jeszcze skutki, np. w postaci uszczerbku na zdrowiu, czy naruszenia czynności narządów ciała, owo przestępne zdarzenie wypełniałoby znamiona kolejnych jeszcze czynów zabronionych, opisanych choćby

w przepisach art. 156 § 1 kk, tudzież 157 § 1 kk.

Konkludując, Sąd odwoławczy w pełni akceptuje ocenę całokształtu materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia Sądu orzekającego, staranna ocena dowodów zgromadzonych w sprawie spełnia wymogi z art. 410 kpk.

Przechodząc do ostatniego z podniesionych zarzutów, w myśl którego kara wymierzona oskarżonemu cechuje się niesprawiedliwością, nie oddając zarówno okoliczności popełnienia czynu, jak i osobowości sprawcy, nieodmiennie wskazać trzeba, że i w tym zakresie zastrzeżenia skarżącego nie zasługują na ich podzielenie. Z całą mocą powiedzieć należy, że również w tym aspekcie wyrok Sądu Rejonowego musiał zostać przyjęty bez jakichkolwiek zastrzeżeń.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 53 kk, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także okoliczności takie jak: motywacja i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu – staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd meriti, uznając, że oskarżony dopuścił się sprawstwa kierowniczego przestępstwa z art. 280 § 1 kk, w warunkach tzw. recydywy szczególnej wielokrotnej, zobligowany był do wymierzenia oskarżonemu kary w granicach od 2 do 12

lat pozbawienia wolności, a zatem kara izolacyjna w rozmiarze 3 lat wpisuje się w te ramy, plasując de facto tuż przy dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Sąd Rejonowy precyzyjnie i dokładnie wypunktował wszystkie okoliczności uwzględnione przy ustalaniu rozmiaru zastosowanej sankcji karnej, odnoszące się tak do okoliczności popełnienia czynu – zainicjowanie i kierowanie przestępnym przedsięwzięciem, premedytowany sposób działania, powierzenie czynności wykonawczych przestępstwa nieletniemu, przyświecający K. O. motyw zemsty, współdziałanie z innymi osobami, niewielką wartość skradzionego mienia; jak i do osoby samego oskarżonego, który w zasadzie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przeprosił pokrzywdzoną, ale był przy tym wcześniej wielokrotnie kary, wymierzano mu także kary izolacyjne, a których odbycie nie przyniosło dotychczas spodziewanego rezultatu w postaci kształtowania właściwej postawy. Aktualny stopień demoralizacji oskarżonego wskazuje na konieczność przymusowego izolowania go od społeczeństwa i podjęcia względem niego intensywnych działań resocjalizacyjnych w tejże izolacji.

Reasumując, rozmiar sankcji karnej zastosowanej wobec K. O. nie mógł być uznany za zbyt surowy, czy, tym bardziej, rażąco niewspółmierny do wagi popełnionego przestępstwa i stopnia winy oskarżonego.

Za symboliczny wręcz uznać należało również wymiar środka w postaci częściowego zadośćuczynienia pokrzywdzonej za doznaną przez nią, skutek popełnionego przestępstwa, krzywdę, którego wysokość ustalił Sąd wobec K. O. na kwotę 200 zł.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w całości w mocy.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się też w zaskarżonym orzeczeniu jakichkolwiek uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, a które byłyby podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, zryczałtowanymi wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa, gdyż przemawiała za tym jego sytuacja materialna.

Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 516,60 zł, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej mu z urzędu, opierając się w tym zakresie na przepisach art. 29 § 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. 2014.635 t.j.) oraz § 17 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.).